

НАРОДЖЕНІ ВІЛЬНИМИ

ЗСУінфо

БОЙОВИЙ БЮЛЕТЕНЬ ГОЛОВНОГО УПРАВЛІННЯ МОРАЛЬНО-ПСИХОЛОГІЧНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ

ДУШУ - БОГУ, ЖИТТЯ - УКРАЇНІ, ЧЕСТЬ - НІКОМУ!

ВЕСНА І ВІЙНА

Весна розбудила кохання –
Вулкан палких почуттів.
В цю пору чарівну прощання
Ніхто із них не хотів.
Хотіли поринути разом
В міцні обійми весни,
Але розлучив їх безжально
Холодний подих війни.
Душа її тужить, сумує,
Прочить лише одного :
Всевишній хай завжди рятує,
Завжди береже його.
Він – воїн, він – мужній і сильний,
В нерівній важкій бою
Захищає віддано, пильно
Зранену землю свою.
А серце у неї так б'ється...
Його чекає вона.
Він прийде - війна ж закінчиться!
І буде в них їхня весна!

Скасків Ірина Богданівна

Вишиває солдат свою долю...
Хрестик за хрестиком на полотні
Дивні лягають узорі;
Хрестик за хрестиком – так наші
дні
В щасті проходять і в горі.
В світі непевному цьому життя –
Лиш вишиванка чергова.
Тільки от нитка у когось тонка,
В інших ж міцна, майже нова.
Чорні лягають у когось хрести,
В когось – червоних багато;
Чорні – буденні турботи й жалі,
Ну, а червоні – це свято.
Голка невпинно у долі в руках:
Знов день за днем заглядає в вікно,
І нехай губиться колір в нитках,
Тільки щоб довгим було полотно.

Руся Сова

КОМАНДИР

Згасає день, і вечір землю обіймає.
Та не згаса війна...Коли ж настане
мир?

Скільки думок, завдань і планів має
Щодня відважний мудрий
командир?

Військовий за покликанням – не з
легких справа:

Це сила духу, рішень швидкість
прийняття,
І помилитися не має права,
Й ховає часто справжні почуття.

Від нього все залежить: як бійцям
живеться,

Як втрат не допустити, як
перемогти ?

Добро і чесність з серця його
ллється,
Тому своєї досягне мети.

Взірець підлеглим, справедливий і
незламний,

Сумлінно Батьківщині служить
командир,

І наближає день він переможний,
славний,
Коли обійме землю нашу мир.

Скасків Ірина Богданівна

ДІДУСЬ

Весною 2015 року, я виконував завдання за призначення в зоні АТО. Зі мною, під моїм командуванням, служило дев'ятнадцять бравих хлопців і дві, наскільки прекрасні, настільки ж відважні дівчини.

І так, рано-вранці... 8 березня. Задзвонив будильник і, навіть не встигши, як слід розпочати свою пісню, замовк під натиском мого пальця. Майже в темряві я одягнувся в цивільний одяг, тихо вибрався з місця розташування підрозділу і направився у місто. Світало.

Я б не сказав, що погода була весняною. Льодяний вітер так і норив забратися під куртку. Піднявши комір і опустив у нього, як можна нижче голову, я наближався до ринку. Я ще за неділю до цього вирішив: ніяких троянд, тільки весняні квіти... свято ж весняне.

Я дійшов до ринку. Перед входом, стояв величезний кошик с надзвичайно гарними весняними квітами. Це були мімози. Я підійшов. Так, квіти дійсно чудові.

- А хто продавець? - запитав я, ховаючи руки в кишені. Тільки зараз, я відчув, який льодяний вітер.

- А ти, синку, зачекай, вона відійшла ненадовго, зараз повернеться, - відповіла тітка, що торгувала по сусідству солоними огірками.

Я став у сторонці, закурив і навіть став усміхатися, коли уявив, як зрадіють і здивуються мої дівчата.

Навпроти мене стояв старець.

Зараз я не можу сказати, що саме, але в його вигляді мене щось зацікавило. Старомодний плащ, фасонна 1965 року, на ньому не було місця, яке було б не зашито. Але цей заштопаний і перештопаний плащ був чистий. Штани, такі ж старі, але до божевілля напрасовані. Черевики начищені до дзеркального блиску, але це не могло приховати їхнього віку. Один черевик, був перев'язаний дротом. Я так зрозумів, що підощва на ньому просто відвалилась. З-під плаща була видна старезна, майже ветха сорочка, проте і вона була чистою і напрасованою. Його обличчя було звичайним обличчям старого чоловіка, ось тільки, у погляді було щось непідкорене і горде, незважаючи ні на що. Сьогодні було свято, і я вже зрозумів, що дід не міг бути небритим в такий день. На його обличчі було з десяток порізів, деякі з них були заклеєні шматочками газети. Діда трусило від холоду, його руки були синього кольору... Його сильно трусило, та він стояв на вітрі і чекав. Якось нехороша грудка підкотила до мого горла.

Я почав замерзати, а жінки, що продавала квіти все не було.

Я продовжив розглядати діда. По багатьом дрібницям я здогадався, що дід не п'яниця, він просто старий замучений бідністю та старістю чоловік. А ще я просто явно відчув, дід соромиться нинішнього свого становища за межею бідності.

До кошика підійшла продавщиця. Дід несміливим кроком рушив до неї. Я також посунув до неї. Дід підійшов до продавщиці, я залишився трішки подалі.

- Хазяєчка, мила, а скільки коштує одна гілочка мімози? - тремтячими від холоду вустами запитав дід.

- Так, а ну вали звідси п'янчуга, жебракувати надумав, давай вали, а то... - прогарчала

продавщиця на діда.

- Хазяєчка, я не п'янчуга, та і не п'ю я взагалі, мені б одну гілочку... Скільки вона коштує? - тихо запитав дід.

Я стояв трохи позаду нього і трохи з боку. Я побачив, що у діда в очах стояли сльози...

- Одна? Та, буду з тобою панькатися, п'янчуга... Давай, вали звідси, - гаркнула продавщиця.

- Хазяєчка, ти просто скажи, скільки коштує, а не кричи на мене, - так само тихо сказав дід.

- Ладно, для тебе, п'янчуга, 5 гривень гілка, - з якимось осміхом сказала продавщиця. На її обличчі проступила глузлива посмішка.

Дід витягнув тремтячу руку з кишені, на його долоні лежало, три купюри по гривні.

- Хазяєчка, в мене є три гривні, можливо, знайдеш для мене гілочку на три гривні? - якось дуже тихо запитав дід.

Я бачив його очі. До цих пір, я ніколи

не бачив стільки суму і болі в очах чоловіка. Діда трусило, як лист паперу на вітрі.

- На три тобі найти, п'янчуга, га, га, га, зараз я тобі знайду, - вже прошамкала продавщиця.

Вона нагнулась до кошика, довго в ньому копошилась.

- На тримай, п'янчуга, біжи до свої алкоголічки, даруй, га, га, га, - дико захихотала ця дура.

У синій від холоду руці діда я побачив гілку мімози, вона була зламана посередині. Дід намагався другою рукою надати цій гілці божеський вигляд, але вона, не бажаючи слухатись його, ламалася навпіл, і квіти дивилися в землю... На руку діда впала сльоза... Дід стояв і тримав у руці зламану квітку і плакав.

- Чуєш, ти, курка, що ж ти, тварюко, твориш? - почав я, стараючись зберегти залишки врівноваженості і не заїхати продавщиці кулаком в голову.

Мабуть, в моїх очах було щось таке, бо продавщиця якось зблідла і навіть зменшилась у рості. Вона просто дивилася на мене, як миша на удава і мовчала.

- Дід, а ну, зачекай, - сказав я, взявши діда за руку.

- Ти, курка тупа, скільки коштує твоє відро, відповідай швидко і чітко, щоб я не напружував слух, - ледь чутно, проте дуже зрозуміло прошипів я.

- Е-е-е... а... ну... я не знаю, - промимрила продавщиця.

- Я останній раз у тебе запитую, скільки коштує відро!?

- Напевно, 500 гривень, - сказала продавщиця.

Весь цей час дід не розуміючи, що відбувається дивився то на мене, то на продавщицю. Я кинув під ноги продавщиці купюру, витягнув квіти і протягнув їх діду.

- На, батьку, забирай, та йди вітай свою дружину, - мовив я.

Сльози, одна за іншою, покотились по зморшкуватих щоках дідуся. Він мотав головою і плакав, просто мовчки плакав... В мене в самого сльози стояли в очах. Дід мотав головою в знак відказу, і другою рукою прикривав свою зламану гілку.

- Добре, батьку, пішли разом, - сказав я і взяв діда під руку.

Я ніс квіти, дід свою зламану гілку, ми йшли мовчки. По дорозі я потягнув діда в гастроном. Я купив торт, і пляшку червоного вина. І тут я згадав, що не купив квітів для своїх дівчат.

- Батьку, послухай мене уважно. В мене є гроші, для мене не зіграють ролі ці 500

гривень, а тобі з поламаною гілкою йти до жінки негоже, сьогодні ж восьме березня, бери квіти, вино і торт та йди до неї, вітай.

У дідуся хлинули сльози... Вони текли по його щоках і падали на плащ, в нього затремтіли губи. Більше я не міг на це дивитися, в мене в самого сльози стояли в очах.

Я буквально силою запхав діду в руки квіти, торт і вино... розвернувся, і витираючи сльози зробив крок до виходу.

- Ми... ми... 45 років разом... вона захворіла... я не міг, її залишити сьогодні без подарунка, - тихо промовив дід. - Дякую тобі...

Я біг, навіть не розуміючи куди біжу. Сльози самі текли з моїх очей...

З тих пір, як я був там, в АТО,

минув майже рік і, можливо, я не знищив батальйон ворогів, не вивів із строю сотню танків, однак мої люди повернулися додому живими і здоровими, а один дідусь згадавши мене вдячно усміхнеться.

**Пожежний пожежного взводу
авіаційно-технічного складу
військової частини А2287
ст. солдата А. М. ШВЕЦЬ**

ШАНОВНИЙ СОЛДАТЕ!

Усі ми солдати України, незважаючи на чини і ранги. Цей Бойовий бюлетень підготовлено для Тебе.

Нам важливі твої думки і переживання.

Напиши нам про це. Твої фотографії і

статті ми опублікуємо у

наступних номерах.

Наші контакти:

e-mail: vspr22@ukr.net; адреса у

Facebook: www.facebook.com

/Бойовий бюлетень-

350122962046015/

